

Vår väntan blev en underbar lillasyster

Vår önskan om syskon började kort efter att vi kom hem med vår första dotter från Kina, vi visste i och för sig redan från början att vi ville ha ett syskon till henne. Vi förstod ju också att det skulle ta längre tid denna gång än vad det gjorde när vi skickade vår första ansökan till Kina som resulterade i att vår dotter. Då kommunen inte accepterade att vi ställde oss i kö för ytterligare en hemutredning innan vi varit hemma i ett år så var det bara att hålla sig på halster, dock så fick vi informationen om att det inte var någon kö men det hann ju ändra sig innan det var dags. Det gick fort när det väl blev vår tur då Familjerätten hade nästan all information sedan tidigare och kunde genomföra och skriva utredningen snabbt.

I vilket fall som helst så gick våra handlingar iväg till Kina i början av 2007 och så började den ovissa väntan på hur lång tid det skulle ta, vi ville inte att det skulle bli ett alltför stort glapp i ålder mellan barnen. Men vi var oerhört glada att vi redan hade en liten tjej som vi älskar över allt annat och vi koncentrerade oss på henne men efter ett tag började i alle fall funderingarna komma om hur lång tid det verkligen skulle ta och då började vi diskutera om vi skulle vara öppna för ett barn med särskilda behov och i så fall vilka. En viktig aspekt som vi kom fram till var att det inte negativt skulle påverka vår tid, ork och uppmärksamhet som storasyster har rätt till. Då vi har många adoptivfamiljer i vår närhet som också väntade så diskuterades detta till och från och vi har även kontakt med familjer som tidigare adopterat barn med särskilda behov vilket medförde att vi ställde lite frågor.

I det läget var hanteringen hos FFIA att de fick förfrågningar från CCAA om specifika barn som de sökte föräldrar till och vi anmälde oss intresserade till två barn men de var inte menade för oss utan de fick sin familj på annat håll. I det läget hade vi väntat över ett år och började vi även undersöka möjligheten att byta land och fick kontakt med BFA som har Taiwan. Vi hade möjlighet där att skicka våra handlingar ganska snabbt bara vi fick ett uppdaterat medgivande och vår kommun ställde upp till 200 % när vi frågade om detta men som TUR var skickade vi en fråga till BFA dagarna innan det nya medgivandet skulle upp i nämnden för beslut och fick då reda på att det inte skulle vara möjligt för oss att skicka så fort som de tidigare sagt utan det var över ett års väntan att ens få skicka, då stoppade vi allt hos kommunen och bestämde oss för att inte byta land över huvudtaget utan stå kvar i Kina kön.

På senvåren 2008 tyckte vi att det tagit väldigt lång tid för FFIA att få en förfrågan från CCAA om att hitta föräldrar till barn med särskilda behov och fick en indikation om att de inte visste riktigt om vad som skulle komma att hända, men att det då kanske skulle komma ett nytt hanteringssätt vilket resulterade i den så kallade 48-timmarslistan.

När informationen gick ut från FFIA om vad man skulle göra för att anmäla sig intresserad för ett barn med särskilda behov satte vi oss ner och började titta på vilka särskilda behov som vi skulle kunna tänka oss vara öppna för, det resulterade i en lista på hjärtfel, klumpfot, födelse-/smultronmärke, LKG, eksem och dysmeli (fler fingrar eller tår), som vi skulle söka information om och vi ringde runt till

sjukhusen i Stockholmsområdet för att hitta ansvariga läkare och vi tog dem nog lite på "sängen" för de hade inte hört något om denna "lista och hanteringsätt". Vi fick besöka LKG teamet på Karolinska sjukhuset och träffa en logoped som berättade i detalj vad det innebar, träffade en läkare på Astrid Lindgrens barnsjukhus rörande klumpfot, diskuterade med läkare per telefon rörande ASD/VSD (hjärtfel) och dysmeli (fler fingrar och tår). Slutsatsen som vi kom fram till efter att ha fått information från alla var att vi skulle sätta upp LKG, födelse/smultron märke och eksem som ett första steg och sedan undersöka några av de andra ytterligare för att om sätta upp det senare om det skulle behövas.

Vi tog kontakt med vår hemutredare och diskuterade vilka SN som vi kunde tänka oss och om hon var beredd på att skriva under de papper som krävdes vilket inte var några som helst problem efter att vi förklarat vad respektive särskilt behov betydde och vad som krävdes av oss och hon ansåg att vi skulle klara det och stå upp för barnet om/när så krävs. Dessutom pratade vi med en annan familj som bor i samma kommun som tidigare har adopterat ett barn med LKG och tillhör samma sjukhus för att få svar på hur allt fungerar och vad man behöver tänka på. Vi skickade in vår ansökan snabbt därefter och ringde till FFIA och sa att det inte var någon idé att de ringde veckan efter för vi skulle vara på semester och hade ingen möjlighet att göra något (delvis måste vi erkänna att det var också för att fiska lite efter hur lång tid det möjligen skulle ta... och då försökte de att få oss att förstå att det kunde ta lite tid...), men vi var hemma igen veckan efter midsommar eller mer specifikt kl 05.30 på måndag morgon landade vi hemma och dök i säng då det inte hade blivit mycket sömn varken för oss eller vår dotter.

Klockan 09.30 ringde telefonen och det enda man då ville var att de skulle lägga på så att vi fick fortsätta att sova men då de inte gav upp fick så var det bara att gå upp men precis när samtalet skulle besvaras slutade det att ringa, men då blev man nästan helt hysterisk för vi har nummer presentatör och såg att det var FFIA, då blev det att springa in i sovrummet för att hämta mobilen så inte den blivande storasystemen skulle vakna av telefonen (skönt att hon sov just då) för allt blev lite uppspelt för mamma när mobilen ringde och Loredana sa att det fanns en tjej till oss, det blev mer eller mindre bara vankade runt och kommentarer som "att det är helt otroligt"). Vi fick en förfrågan om en tjej som var ganska precis 18 månader och hade LKG, självklart var vi intresserade och ville ha ytterligare information. FFIA skickade över informationen som fanns och ett foto via e-post och för att inte fastna för charmtrollet (då är man nog körd i vilket fall som helst) för mycket så läste vi informationen först innan vi tittade på kortet. Därefter var det många samtal som ringdes och självklart var läkarna på LKG teamet upptagna med operationer hela dagen men sjuksköterskan skulle försöka att få en av dem att kontrollera papperna så fort som möjligt, vi ringde bekanta som hade läkare i familjen och till slut fick vi tag i en som vi läste upp provsvar etc för och då alla värden var normala så vågade vi börja hoppas på att det verkligen var sant. Vi skulle returnera Rehab planen till FFIA innan klockan 13 dagen efter och LKG teamet återkom vid 12-tiden och sa att det nog inte skulle vara några problem men att vi skulle gå på vår "magkänsla" för de kunde ju inte lova något. Men efter att ha tittat på kortet hur mycket som helst (i smyg för storasystemen skulle ju inte få veta någon ännu) och vår andra dotter hade

ett så otroligt "vaket" utseende och såg väldigt pigg och alert ut så vi slutförde Rehab planen (som vi mer eller mindre skrivit färdigt innan anmälan skickades in) i tid och sedan började väntan på godkännandena från CCAA. En så otroligt söt tjej med stora mörka ögon som bara lyser bus hade vi fått.

Farhågorna var att det skulle vara något ytterligare som inte beskrevs i rapporten från Kina som t ex hjärtfel. Det beskrevs i information vi har läst på internet och fått från LKG teamet om att risk finns i upp till 15-20 % av de som har LKG (dock så är det nog inte troligt kopplat till just LKG utan mer allmänt), och vår slutsats var att även om man får biologiska barn så har man ingen aning om vad som händer och detta barn kommer att bli älskat över allt annat oavsett vad som än händer.

Vi fick även information från FFIA att det ofta förekom att barn från den provinsen befann sig i fosterhem istället för som beskrevs i rapporten, på barnhem, och utan att gå in på några detaljer fick vi få reda på att hon inte alls var på det ordinarie barnhemmet utan på ett privat barnhem strax utanför Beijing som specificerat sig på barn med särskilda behov.

Vi åkte i mitten av november 2008 för att äntligen få träffa vår dotter och överlämnandet gick väldigt lugnt till och det hjälpte nog till en hel del att det fanns en annan liten tjej för lillasyster att titta på. Dock så blev det senare lite kaotiskt då båda blev väldigt mammiga och storasyster insåg att det direkt blev konkurrens om uppmärksamheten som hon haft ensam i nästan tre år. Det lugnade ner sig efter några dagar och sedan dess har allt faktiskt fungerat utan några större problem.

Vi har fått en tjej som är hur cool som helst när det kommer till läkarbesök, operationer och undersökningar, läkarna blir väldigt förvånade när hon är helt samarbetsvillig och gapar direkt när de säger att de vill titta i munnen osv. Vad gäller anknytningen så känns det att det har tagit lite längre tid än vad det gjorde för storasyster som "bara" var ett år när vi fick henne i våra armar. Vår andra dotter är helt i fas med utvecklingen både psykiskt och fysiskt då hon har haft det oerhört bra innan hon kom till oss. Det tog inte lång tid innan hon började förstå svenska och försöka att härma men det gick ju inte så bra att få till P, B, D, K med flera då gommen inte var opererad så nu när den är det ska vi göra en del övningar som innebär att hon ska lära sig att använda munnen och tungan på rätt sätt (efter träff med logoped) t ex att lära sig blåsa genom munnen istället för genom näsan och suga i sugrör.